

Skala dyzartrii. Wersja dla dzieci, Urszula Mierecka, Katarzyna Gustaw, Wrocław 2006, Wydawnictwo Continuo, ss. 32. Skala jest logopedyczna techniką diagnostyczną przeznaczoną do badania osób w wieku 6-15 lat, u których podejrzewa się lub stwierdza występowanie dyzartrii. Jest ona narzędziem diagnostycznym pomocnym w określaniu rodzaju i głębokości dysfunkcji oddechowo-fonacyjno-artykulacyjno-prozodycznych, a wyniki badań *Skalą dyzartrii* mogą być wykorzystane, obok innych danych (głównie neurologicznych), do zidentyfikowania typu klinicznego dyzartrii oraz programowania terapii. Powstała w Zakładzie Logopedii i Językoznawstwa Stosowanego UMCS w Lublinie, gdzie pracują jej autorki: językoznawca, psycholog i logopeda – dr n. hum. Urszula Mirecka oraz neurolog – dr n. med. Katarzyna Gustaw. Do publikacji dołączona jest płyta SVCD z rejestracją przykładu przeprowadzenia badania; nagranie to stanowi jednocześnie dopełnienie instrukcji badania. *Skala dyzartrii* należy do skal szacunkowych, opartych na percepcyjnej analizie wypowiedzi pacjenta i obserwacji sposobu wykonania poszczególnych zadań angażujących aparat mowy. Została ona opracowana na bazie eksperymentalnej wersji *Skali dyzartrii*, powstałej w ramach projektu Komitetu Badań Naukowych (2H01D01322), którego kierownikiem był prof. dr hab. S. Grabias, a głównymi wykonawcami dr n. med. K. Gustaw i dr n. hum. U. Mirecka. Badaniami, przeprowadzonymi w latach 2002-2004, objęto 120 dzieci w wieku od 6;0 do 15;11: 90-osobową grupę eksperymentalną (pacjenci z mózgowym porażeniem dziecięcym) i 30-osobową grupę kontrolną. Bliższe informacje na temat wskazanego projektu badawczego odnaleźć można w artykule U. Mireckiej i K. Gustaw pt. „Dyzartria w mózgowym porażeniu dziecięcym. Eksperymentalna Skala dyzartrii jako technika diagnostyczna pomocna w określaniu specyfiki zaburzeń mowy w mpd.”, zamieszczonym w 34. tomie „Logopedii”.